

آقای میرسلیم! مقصر شما نیست نه مردم، کمی هم خودتان قناعت کنید

در پاسخ به جریان فکری میرسلیم باید گفت که مردم مقصر نیستند، مقصر شماست که با وضع تعرفه های سنگین کاری کرده اید که همین خودروهای چینی هم که تنها دریچه ایرانیان به سوی خودروهای خارجی است، با دو الی سه برابر قیمت واقعی به دست مردم بینوای ایران برسد.

به گزارش سایت خبری پرسون، مصطفی میرسلیم که دهه هاست از دست اندرکاران صنعت خودروی کشور است، در سخنانی ضمن دعوت به قناعت و کنار آمدن با محصولات کم کیفیت صنعت خودروسازی داخلی گفته است: "کشورهایی مثل کره و ژاپن، ۴۰ یا ۵۰ سال پیش شرایط سختی داشتند؛ مردم آن‌ها با دولت بسیار همراهی کردند تا صنایع داخلی زمین نخورد و حتی با کیفیت پایین صنایع داخلی کنار آمدند تا مانع از واردات شوند که الان شاهد پیشرفت این کشورها هستیم؛ ما هم باید همین گونه عمل کنیم چراکه راه نجات است و نباید در آن شکی کرد."

باید گفت که اتفاقاً مشکل مردم ایران با افرادی مثل میرسلیم این است که در الگوهای قرن گذشته گیر کرده اند، آن هم به طور ناقص و گزینشی.

اگر روشی نیم قرن قبل در کره یا ژاپن جواب داده، دلیل نمی شود که در جهان جدید نیز که تقریباً هیچ چیزش شبیه به قرن بیستم نیست، عیناً جواب بدهد. تازه در همان کره و ژاپن هم بازار رقابتی بود و دولت ها به متخصصان و سرمایه گذاران داخلی و خارجی میدان می دادند ولی آقای میرسلیم فقط آن بخشی که مردم موقتاً (و نه دهها سال) با کالاهای داخلی کم کیفیت کنار آمدند را می بیند و مثلاً تجاهل می کند که بر خلاف ایران امروز، آن کشورها چنان رابطه خوبی با جهان برقرار کردند که هم جذب سرمایه کردند و هم بازار بین المللی یافتند.

اما در ایران سال هاست که مافیای خودرو مانع از واردات خود شده و یا وقتی هم که اجازه ورود می دهد، چنان تعرفه های سنگینی وضع می کند که یک خودروی معمولی در کلاس جهانی یا حتی یک محصول چینی ناشناس، برای ایرانی ها تبدیل به "لاکچری دست نیافتنی" می شود!

این محدودیت برای واردات خودرو را درست مانند میرسلیم توجیه می کنند؛ ولی چرا میرسلیم و امثال او نمی گویند چرا بعد از ده ها سال که انحصار خودرو برقرار است، هنوز خودروسازی ایران محصولی درخور ندارد؟

معلوم است که وقتی بازار را انحصاری می کنند و رقیبی نیست نه تنها انگیزه ای برای ارتقاء کیفیت و رقابتی سازی قیمت و تسهیلات فروش ندارند بلکه به خود جرات می دهند پول مردم را برای دادن خودرویی نامعلوم در آینده ای نامعلوم و با قیمت نهایی نامعلوم بگیرند.

اگر تویوتای ژاپن و پژوی فرانسه و فیات ایتالیا و آئودی آلمان هم می توانستند با این شرایط ماشین بفروشند، آنها هم انگیزه ای برای رشد نداشتند چه رسد به ایران خودرو و سایپای ایران!

اگر صنعتی با این همه حمایت و نازپروردگی و انحصار و فقدان رقابت و دست باز، نتوانسته بعد از نیم قرن پا بگیرد و از این که چهار تا خودروی خارجی به ایران بیاید کهیر می زند و وحشت می کند، از این به بعد هم نخواهد توانست رشد کند و فقط می تواند به استثمار مشتری ایرانی ادامه دهد و لاغیر!

تنها راه توسعه خودروسازی در ایران یک چیز است: گشودن بازار کشور به روی خودروهای خارجی و واداشتن خودروسازان داخلی به رقابت با آنها.

این کاری است که همین ترکیه، بیخ گوش خودمان انجام داد. همین الان بازار ترکیه به روی همه خودروسازان جهان از ژاپن و کره جنوبی و هند و گرفته تا آلمان و فرانسه و ایتالیا و اسپانیا و آمریکا باز است و اتفاقاً برخی برندهای خودروی خارجی در ترکیه تولید و مونتاژ می شوند. در چنین شرایطی ۵ سال پیش کارخانه خودروسازی ملی ترکیه راه اندازی شد و ظرف این مدت کوتاه یک خودروی تمام الکتریک با استانداردهای روز جهان با برند ترکی "توگ" را عرضه کرد؛ کاری که خودروسازی انحصاری ایران در ۵۰ سال نتوانسته است انجام دهد.

جناب میرسلیم و همفکرانشان بدانند که راه توسعه، انحصار نیست بلکه رقابت سالم است؛ نمونه اش همین خودروسازی ترکیه که ۵۰ سال پیش می خواست خودروی ملی بسازد ولی محصولی که ساخت ۱۰۰ متر بیشتر راه نرفت (خودروی دوریم) و ۴ دستگاه بیشتر هم نتوانستند بسازند ولی اکنون با "الگوی توسعه رقابتی و تعاملی" خودروی "توگ" ساخته اند که میرسلیم و امثال او اگر منصف باشند چاره ای جز تحسین پیشرفت همسایه ندارند.

اگر بازار ایران به روی خودروهای جهانی باز شود، نه تنها خودروسازان داخلی ورشکست نمی شوند بلکه رشد می یابند چرا که ناچار خواهند بود مثل همه جای دنیا با خودروسازان جهانی همکاری و تولید مشترک داشته باشند. این اتفاق در ترکیه هم رخ داد و جالب است بدانید این کشور علاوه بر تولید خودروی ملی و تولید محصولات مشترک با خودروسازان مطرح جهانی، جزو صادر کنندگان مهم قطعات خودرو نیز هست و صنعت خودروی ترکیه تنها در دو ماه نخست سال جاری میلادی ۶۳۰ میلیون دلار به فرانسه صادرات داشته است.

در خود ایران هم صنایعی که با رقیب خارجی مواجه شده اند، توسعه یافته اند، مانند برخی حوزه ها در صنایع غذایی، لوازم خانگی، پوشاک و ... ، آن هم بدون رانت و حمایت های آنچنانی دولت ها.

پس می بینید که با یک برنامه ریزی ساده که بارها و بارها در جهان آزموده شده، نه تنها با ورود خودروهای خارجی به ایران، خودروسازی ایران از بین نمی رود و کارکنانش بیکار نمی شوند بلکه جهانی هم می شود. ولی از آنجا که در چنان فضای رقابتی و شفافیتی دیگر نمی توان از خودروسازی به عنوان "چاه نفت بی پایان رانت" استفاده کرد، این نسخه درست را نمی پیچند و همچنان با وعده مبهم توسعه در آینده مجهول، می گویند مردم به تولیدات بی کیفیت ما بسنده کنند.

جالب است که جناب ایشان می پذیرد که هنوز در کیفیت مشکل داریم و می گوید: "برای بهبود کیفیت باید تحقیق و توسعه صورت بگیرد و بدون تحقیق و توسعه نمی توانیم به هدف برسیم؛ بنابراین باید در این رابطه فعالیت دانش بنیان انجام دهیم هر فعالیت دانش بنیانی هم نیازمند هزینه است."

و نمی گوید تا کی باید هزینه کرد؟ در این بیش از نیم قرن که ما مثلاً خودروساز هستیم، کلی کشور از صفر ساخته شده اند و کلی شرکت در رشته های مختلف از جمله خودروسازی تاسیس شده و جهان را فتح کرده اند، آن وقت میرسلیم هنوز می گوید برویم تحقیق کنیم و مردم هم تا به نتیجه رسیدن تحقیق و توسعه ما، با محصولات بی کیفیت و بعضاً مرگبار ما کنار بیایند و عجلتاً هزینه کنند!

واقعاً ایشان و همفکران شان تصور می کنند قرار است ۱۰۰۰ سال عمر کنیم که حالا ۵۰ سالش را هم بتوانیم بی خیال شویم؟!

شگفت آور این که در شرایط تشنگی مفرط بازار برای خودرو، این سیاستمدار خودرویی ایران می گوید که میزان تولیدات جوابگوی نیازهای کشور است و سپس تقصیر افزایش قیمت را به گردن مردمی می اندازد که از ترس کاهش ارزش سرمایه شان، خودرو خریده اند یا در طرح پیش فروش خودرو شرکت کرده اند، به امید آن که روزی روزگاری خودرویی نامعلوم به قیمت نامشخص به ایشان دهند.

در پاسخ به جریان فکری میرسلیم باید گفت که مردم مقصر نیستند، مقصر شماست که با وضع تعرفه های سنگین کاری کرده اید که همین خودروهای چینی هم که تنها دریچه ایرانیان به سوی خودروهای خارجی است، با دو الی سه برابر قیمت واقعی به دست مردم بینوای ایران برسد.

مقصر شماهایی هستید که ریال ایران را به درجه ای از انحطاط و خواری رسانده اید که مدام ارزش پول جیب مردم کاهش می یابد و قدرت خریدشان افت می کند.

مقصر شماهایی که خودرو را که در هر اقتصاد سالمی، کالای مصرفی است به کالای سرمایه ای تبدیل کرده اید.

مقصر شماهایی هستید که در برابر سودهای میلیارد دلاری مافیای خودرو ساکت هستید ولی اگر مردم برای حفظ ارزش پول شان خودرو بخرند، کاسه کوزه گرانی را بر سر آنها می شکنید!

جناب میرسلیم می گوید: عده ای برای بهبود این شرایط، خواستار واردات هستند که نیازمند ارز است در حالی که ارز را باید برای تامین نیازهای اساسی کشور هزینه کنیم؛ بنابراین باید با قناعت و تحمل شرایط، مانع از ایجاد مشکلات شویم.

و نمی گوید این ماشین های رنگارنگ چینی که در خود چین هم چندان طرفدار ندارند و در بازار ایران جولان می دهند، مگر مفت و بدون ارز بری وارد کشور شده اند؟

یا این که منافع بعضی ها در این است که ارزهای ایران نصیب حزب کمونیست چین شود و اگر مردم ایران بخواهند خودروی روز ژاپنی و کره ای و اروپایی سوار شوند، میر سلیم یا کسی مثل او یاد کمبود ارز بیفتد و بگوید که ارزهایمان را باید در ضروریات خرج کنیم. شاید هم رونق دادن به خودروسازان چینی با پول ایرانی ها، برای بعضی ها جزو ضروریات باشد و یا حتی جزو بدیهیات!

بعد از تحریر ۱:

جناب میرسلیم!

کمی هم خودتان به همراه همفکران تان و این صنعت خودروسازی که سنگش را به سینه می زنید قناعت کنید. مردم در همه چیز، حتی در خورد و خوراک قناعت هم می کنند و فقط مانده که در هوا قناعت کنند که البته آن را هم خودروهای بی کیفیت شما آلوده اند!

بعد از تحریر ۲:

این نقد صرفاً ناظر بر حرف های میرسلیم نیست چرا که اگر فقط نظرات شخصی اش بود، اساساً ارزش نقد نداشت. مشکل اینجاست که یک جریان فکری و سیاسی صاحب قدرت این گونه می اندیشند و میرسلیم به نوعی سخنگوی آن است. نقد حاضر را از این منظر ببینید.

عصرایران